

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 22 września 2014 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu w IV Wydziale Karnym Odwoławczym w składzie:

Przewodniczący SSO Ewa Taberska (spr.)

Protokolant prot. sąd. M. S.

Przy udziale Prokuratora Prokuratury Okręgowej Anny Oszwałdowskiej - Kocur

po rozpoznaniu w dniu 22 września 2014 r.

sprawy **K. B.**

oskarżonego z art. 286 § 1 kk i art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk

z powodu apelacji wniesionej przez prokuratora

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań Stare Miasto w P.

z dnia 6 maja 2014 r. sygn. akt III K 267/14

1. Zmienia zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnia opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I poprzez wskazanie, że K. B. doprowadził pracowników (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej firmy, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do rzeczywistego wyrażenia przez osoby widniejące na przedłożonych przez oskarżonego umowach członkostwa o numerach nr (...) i (...), woli zawarcia tych umów oraz autentyczności tych dokumentów i widniejących na nich podpisów.

2. W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok utrzymuje w mocy.

3. Zwalnia oskarżonego od zwrotu Skarbowi Państwa kosztów sądowych za postępowanie odwoławcze.

E. T.

UZASADNIENIE

K. B. został oskarżony o to, że dniami 7 i 8 września 2011r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej doprowadził do niekorzystnego rozporządzenia własnym mieniem (...) S.A. w ten sposób, że sporządził dwie umowy o członkostwie w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...) na nazwisko R. M. i B. M., przy czym na umowie R. M. podrobił jego podpis, a następnie wskazane umowy przedłożył jako autentyczne w w/w Towarzystwie wyłudzając na tej podstawie duże prowizje w kwotach 133,00 zł i 68,53 zł, działając tym samym na szkodę (...) Towarzystwo (...) w W., tj. o przestępstwo z art. 286 §1 i art. 270 §1 w zw. z art. 11 §2 i art. 12 k.k.

Sąd Rejonowy Poznań – Stare Miasto w P. wyrokiem z dnia 6 maja 2014 r. sygn. akt III K 267/14:

I. uznał oskarżonego **K. B.** za winnego tego, że w dniach 7 i 8 września 2011 r. w P., działając w celu osiągnięcia korzyści majątkowej w postaci prowizji należnych od (...) S.A. w wysokości 133,00 zł i 68,53 zł, doprowadził pracowników (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej spółki poprzez wypłatę prowizji na rzecz (...) S.A. (poprzednio (...) S.A.) w kwocie 575,80 zł w ten sposób, że sporządził dwie umowy o członkostwie w Otwartym Funduszu Emerytalnym (...) na nazwisko R. M. i B. M., przy czym na umowie R. M. podrobił jego podpis, a następnie wskazane umowy przedłożył jako autentyczne, tj. występku z art. 286 §3 w zw. z §1 w zb. z art. 270 §1 w zw. z art. 11 §2 w zw. z art. 12

k.k., i za to na podstawie art. 270 §1 w zw. z art. 11 §3 w zw. z art. 33 §1 i 3 k.k. wymierzył mu karę grzywny w wysokości 50 (pięćdziesięciu) stawek dziennych po 20 zł (dwadzieścia złotych), tj. łącznie 1 000 zł (tysiąc złotych);

II. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzekł wobec oskarżonego obowiązek naprawienia szkody poprzez zapłatę na rzecz (...) S.A. kwoty 575,80 zł (pięćset siedemdziesiąt pięć złotych osiemdziesiąt groszy);

III. na podstawie art. 44 §2 k.k. orzekł przepadek poprzez pozostawienia w aktach sprawy dokumentów w postaci umów członkostwa w (...) Otwartym Funduszem Emerytalnym o nr (...) i (...);

IV. na podstawie art. 627 k.p.k. oraz §1 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z dnia 8 czerwca 2003 r. w sprawie wysokości i sposobu obliczania wydatków Skarbu Państwa w postępowaniu karnym zasądza od oskarżonego koszty sądowe w wysokości 2 560 zł (dwóch tysięcy pięciuset sześćdziesięciu złotych) tytułem wydatków poniesionych przez Skarb Państwa, a na podstawie art. 17 ust.1 ustawy z dnia 23 czerwca 1973 r. o opłatach w sprawach karnych zwolnił oskarżonego od opłaty.

Apelację od tego wyroku złożył prokurator i zarzucił:

- obrazę przepisów prawa karnego procesowego, mającą wpływ na treść orzeczenia, a mianowicie art. 413 § 2 pkt 1 kpk poprzez pominięcie w zawartym w sentencji kwestionowanego orzeczenia opisie przypisanego oskarżonemu czynu ustawowego znamienia przestępstwa określonego w art. 286 § 3 kk w zw. z § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk w postaci sposobu doprowadzenia pracowników (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem spółki, tj. wskazania, czy oskarżony wprowadził pracowników (...) S.A. w błąd, wyzyskał ich błąd lub niezdolność do należytego pojmowania przedsiębranego działania, czego skutkiem był brak w opisie przypisanego czynu wszystkich znamion przestępstwa opisanego w treści art. 286 § 3 kk w zw. z § 1 kk w zb. z art. 270 § 1 kk w zw. z art. 11 § 2 kk w zw. z art. 12 kk, pomimo prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego, że oskarżony dopuścił się zarzucanego mu przestępstwa w wyniku wprowadzenia pracowników (...) S.A. w błąd co do rzeczywistego wyrażenia przez osoby widniejące na przedłożonych przez oskarżonego umowach członkostwa o numerach nr (...) i (...), woli zawarcia tych umów oraz autentyczności tych dokumentów i widniejących na nich podpisów

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 44 § 2 kk poprzez jego błędne zastosowanie i orzeczenie na jego podstawie przypadku, poprzez pozostawienie w aktach sprawy dokumentów w postaci umów członkowskich w (...) S.A. o nr (...) i (...), w sytuacji, w której Sąd ustalił, że stanowiące dowody rzeczowe dokumenty znajdujące się na kartach 14 i 15 akt III K 267/14 zostały przez oskarżonego podrobione, a zatem pochodziły bezpośrednio z przestępstwa w rozumieniu art. 44 § 1 kk

- obrazę prawa materialnego, tj. art. 3 § 1 kkw poprzez wskazanie w części dyspozytywnej orzeczenia w pkt VI wyroku o sposobie dokonania przypadku dowodów rzeczowych

Podnosząc te zarzuty prokurator wniósł o zmianę zaskarżonego wyroku poprzez:

- uzupełnienie opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I poprzez wskazanie, że K. B. doprowadził pracowników (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej firmy, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do rzeczywistego wyrażenia przez osoby widniejące na przedłożonych przez oskarżonego umowach członkostwa o numerach nr (...) i (...), woli zawarcia tych umów oraz autentyczności tych dokumentów i widniejących na nich podpisów

- wskazanie jako podstawy orzeczenia przypadku zgromadzonych w sprawie dowodów rzeczowych – art. 44 § 1 kk oraz wyeliminowania określenia sposobu wykonania przypadku

Sąd Okręgowy zważył co następuje:

Apelacja w części zasługuje na uwzględnienie:

Przed przystąpieniem do analizy zarzutów apelacji należy zauważyć, iż orzeczenie wydane w przedmiotowej sprawie jest oparte na całokształcie materiału dowodowego zebranego w sprawie, który został poddany wnikliwej analizie bez przekroczenia zasady swobodnej oceny dowodów. Analiza ustaleń poczynionych przez Sąd Rejonowy znajduje pełne odzwierciedlenie we wnioskach zawartych w uzasadnieniu wyroku, które czyni zadość wymogom art. 424 § 1 i 2 k.p.k., co w pełni pozwala na przeprowadzenie kontroli instancyjnej.

Sąd Okręgowy chciałby również podkreślić, iż Sąd Rejonowy w sposób prawidłowy przeprowadził postępowanie dowodowe, dostatecznie wnikliwie rozważył wszystkie dowody i okoliczności ujawnione w toku rozprawy, dokonując następnie na ich podstawie właściwych ustaleń faktycznych, tak co do samego przebiegu zdarzenia, jak i rozstrzygając kwestie sprawstwa i winy oskarżonego K. B.. Postępowanie dowodowe w niniejszej sprawie zostało przeprowadzone z należytą starannością. Ocena materiału dowodowego zaprezentowana przez Sąd Rejonowy co do zarzucanego oskarżonemu czynu została dokonana z uwzględnieniem reguł sformułowanych w przepisach art. 5 § 2 k.p.k. i 7 k.p.k.

W związku z powyższym kontrola apelacyjna uzasadnia twierdzenie, że zaskarżony wyrok został, tak jak tego wymaga norma zawarta w art. 410 k.p.k., prawidłowo i w pełni oparty na właściwie dokonanej ocenie materiału dowodowego, zgromadzonego i ujawnionego w toku postępowania.

Rację ma jednak prokurator, który nie kwestionuje ustaleń faktycznych, że w opisie czynu przypisanego oskarżonemu brak jest wyraźnych elementów jednego z ustawowych znamion czynu zabronionego z art. 286 § 1 kk, mimo iż w uzasadnieniu wyroku Sąd Rejonowy w sposób wyraźny wskazuje, że K. B. wprowadził w błąd pracowników pokrzywdzonego i w jaki sposób w prowadził w błąd, by zrealizować pozostałe znamiona przestępstwa.

Taki zatem opis czynu przypisanego, nie odpowiada wymogom, o jakich mowa w treści art. 413 § 2 punkt 1 kpk, albowiem nie wskazuje, nie tylko które z trzech alternatywnie ujętych w treści art. 286 § 1 kk zachowań (wprowadzenie pracowników (...) S.A. w błąd, wyzyskanie ich błąd lub niezdolności do należytego pojmowania przedsiębranego działania), poprzedziło doprowadzenie pokrzywdzonego do niekorzystnego rozporządzenia mieniem, ale też czy któreś z tych zachowań w ogóle nastąpiło.

W tym stanie rzeczy Sąd Okręgowy zmienił zaskarżony wyrok w ten sposób, że uzupełnił opis czynu przypisanego oskarżonemu w pkt. I poprzez wskazanie, że K. B. doprowadził pracowników (...) S.A. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem tej firmy, po uprzednim wprowadzeniu ich w błąd co do rzeczywistego wyrażenia przez osoby widniejące na przedłożonych przez oskarżonego umowach członkostwa o numerach nr (...) i (...), woli zawarcia tych umów oraz autentyczności tych dokumentów i widniejących na nich podpisów.

W pozostałym zakresie zaskarżony wyrok został utrzymany w mocy.

Sąd Okręgowy bowiem nie podziela akademickich rozważań apelującego co do kwestii, czy umowy o numerach nr (...) i (...) to przedmioty pochodzące bezpośrednio z przestępstwa, czy też przedmioty służące do popełnienia przestępstwa.

Sąd Okręgowy bowiem podziela w pełni pogląd Sądu Rejonowego, że są to przedmioty, które służyły do popełnienia przestępstwa, stąd prawidłowo Sąd I instancji zastosował do rozstrzygnięcia o tych przedmiotach art. 44 § 2 kk.

Nie sposób uznać także za błędne rozstrzygnięcie Sądu Rejonowego co do przypadku tych przedmiotów poprzez pozostawienie ich w aktach. Za takim rozstrzygnięciem przemawia przede wszystkim racjonalność takiego działania. Jest oczywiste bowiem, że przedmiotowe dokumenty są integralną częścią akt niniejszej sprawy i inne z nimi postępowanie poza pozostawieniem w aktach w drodze ich przypadku (np. zniszczenie) nie jest możliwe.

Na marginesie zaznaczyć należy, że Sąd Rejonowy nie orzekł o zniszczeniu tych dokumentów, tak jak to sugeruje prokurator w apelacji zarzucając obrazę art. 3 § 1 kkw – strona 7 apelacji, lecz jedynie o ich przypadku poprzez pozostawienie w aktach sprawy i takie orzeczenie Sądu Rejonowego jest w pełni prawidłowe

O kosztach sądowych za postępowanie odwoławcze orzeczono na podstawie art. 624 § 1 kpk kierując się zasadą słuszności, albowiem apelacja prokuratora, w części uznana za zasadną, dotyczyła takich braków w orzeczeniu Sądu Rejonowego, na które oskarżony nie miał wpływu.

E. T.